

MIJN GLAZEN HUIS

Door Eric van Berkel

Mijn wereld is van glas. In mijn glazen thuis staan kunstwerken op sokkels en hangen aan de muren. In de stellingkasten liggen kleurrijke glazen platen te wachten op mijn inspiratie. In ons woonhuis, in de boekenkast, staan ordners gevuld met facturen, aanmaningen, rekeningoverzichten en afbetalingsregelingen. Elke brief die op de deurmat valt voelt aan als een sloophamer die mijn bestaan aan diggelen slaat. Tussen de scherven van onze financiële puinhoop zit zelfs een inbeslagname.

Het scherm van mijn telefoon licht op. Zal ik opnemen? Het kan een betaalde klus zijn. Mijn grafzerken en monumenten vervullen voor nabestaanden een belangrijke functie: ze houden de herinneringen aan dierbaren in leven. Financiële crisis of niet, mensen gaan nog steeds dood. Misschien belt iemand met de uitnodiging voor een expositie of met een opdracht van een vermogende particulier? De beller kan ook een medewerker van een incassobureau zijn. Een paar dagen geleden ben ik op zo'n bloedhond erg boos geworden. Ik schreeuwde door de telefoon: "Jij hebt niet het recht om boos op mij

te zijn! Jij hebt een baan en een vast inkomen!" Woedend heb ik de telefoon weggesmeten. Ik wist het niet, maar ook mijn eigenwaarde is gemaakt van glas.

Zeven jaar geleden trokken Vincent en ik als leegstandbeheerders in een oude fabriekshal. We hadden behoefte aan een grote werkruimte, want hij werkt met brons en grote beelden en ik met glas. We werden verliefd op de locatie en maakten er ons atelier van. Het is ons tweede thuis geworden. Dichterbij de mensen en het culturele stadshart kom je niet. Wij wilden blijven, ook toen een handelaar in vastgoed de fabriekshal aankocht. Wij werden huurders met een huurcontract, een zogenaamd doorgroeicontract.

Ik strek mijn arm uit naar de telefoon. Een pijnscheut schiet door de spieren in mijn armen en vingers. Volgens de huisarts is het voor mensen met fibromyalgie belangrijk goed te slapen en stress te vermijden. Ik heb geknikt en cynisch gereageerd: "Ik zou wel willen, maar wij hebben geen tijd om goed te slapen." Zelfs wanneer het lukt om alle ordners met betalingsachterstanden in mijn hoofd opzij te schuiven, zit acht uur slapen niet in het vat. De baby houdt er immers zijn eigen ritme op na. Bovendien ben ik meer dan een volledige werkdag kwijt aan de almaar uitdijende boekenplank met administratie en correspondentie.

Ik had, vanwege mijn fibromyalgie, recht op een uitkering, maar heb nooit mijn hand op willen houden. Daarom kreeg ik een lening van de gemeente om mijn eigen bedrijf te beginnen. Na twee jaar werd die lening omgezet in een gift. Dat was aardig bedoeld van de gemeente, maar de Belastingdienst was onverbiddelijk: Vincent en ik hadden te veel verdiend en moesten al onze toeslagen terugbetalen. Ondertussen is het crisis en heeft er niemand nog geld voor kunst, terwijl de maandelijkse huurpenningen doorgroeien. Onze wereld versplintert sneller dan dat we de scherven kunnen lijmen.

Het display toont de naam van Marieke. Zij is een van mijn beste vriendinnen en heeft onlangs nog een kunstwerk gekocht. Ze gaf er ook meteen een goed bedoeld advies bij: "Zeg, is het niet eens tijd dat jullie een vaste baan nemen? Wat meer zekerheid, voor de baby." Toen voelde ik me heel klein worden. Hoe vaak hebben Vincent en ik niet tegen elkaar gesnauwd: "Als jij nou even een vaste baan neemt, dan zijn we direct uit de problemen!" Maar van een salaris in de horeca kunnen we de huur van het atelier niet betalen. Een vaste baan betekent opgeven en het verlaten van ons glazen thuis.

Een maand geleden stond ik helemaal murw geslagen te staren naar

de brief waarin koeltjes werd vermeld dat onze eigendommen in beslag zouden worden genomen. "Vincent, we moeten wat doen!" heb ik geroepen. "We inventariseren alles wat we aan kunstwerken hebben en organiseren een veiling!" Voor de zoveelste keer gingen we allebei in pitbullmodus. We vochten voor ons bestaan als kunstenaars en voor het behoud van ons geliefde atelier. We vertelden iedereen die het wilde horen over de dreigende situatie en na drie zenuwslopende weken hadden we precies genoeg geld opgehaald om alle schuldeisers tevreden te stellen.

Nu zitten Vincent en ik aan de tafel in ons glazen thuis. Trots, voldaan, leeg en kapot. Vandaag wil ik niets moeten. Geen aanmaningen uitzoeken of ordners bijwerken. Geen brieven openen, boze incasso-medewerkers te woord staan of vriendinnen met goed bedoelde adviezen aanhoren. Ik laat mijn hand over de bovenste glasplaat in de stellingkast glijden en kijk Vincent aan. In zijn ogen lees ik vastberadenheid.

'Kom,' zegt hij. 'We gaan vandaag kunst maken, want dat is het mooiste wat er is.'

Verantwoording:

De hoofdpersoon en haar man zijn kunstenaars en kwamen in 2011 in hevige financiële problemen. De gemeentelijke bedrijfslening werd omgezet naar een gift, waardoor de Belastingdienst alle toeslagen terugvorderde. In dezelfde periode liepen de inkomsten terug, terwijl een stijgende huurprijs en de geboorte van hun zoontje ervoor zorgden dat zij voor meer kosten kwamen te staan.

Er ontstond een negatieve vicieuze cirkel waarin het ene financiële gat met het andere werd gevuld. Toen een beslaglegging dreigde werd alles op alles gezet om door middel van een veiling de rekeningen te kunnen betalen. Inmiddels is de situatie verbeterd, maar leeft men nog steeds op het financiële randje.

Over Rood heeft hen een luisterend oor geboden en geholpen door het bieden van praktische handvatten voor een betere bedrijfsvoering.

www.OverRood.nl